

prima instanță: Judecătoria Centru
Judecător: Nicolae Corcea
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Maria Guzun
Ala Nogai
Vladimir Brașoveanu

ÎNCHEIERE

23 noiembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecător: Ala Cobăneanu

Judecătorii: Ion Druță, Nicolae Craiu

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016, prin care a fost respins apelul declarat de Monacu Mircea, cu menținerea hotărârii judecătoreiei Centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015 prin care acțiunea a fost respinsă integral,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Monacu Mircea împotriva Inspectoratului General de Poliție, intervenient accesoriu Centrul Național Anticorupție, privind anularea ordinului, restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu,

c o n s t a t ă:

La 08 iunie 2015, Monacu Mircea a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General de Poliție, intervenient accesoriu Centrul Național Anticorupție, privind anularea ordinului, restabilirea în funcție și încasarea salariului pentru absența forțată de la serviciu.

În motivarea acțiunii a indicat că, prin ordinul nr.338ef din 21 mai 2015, a fost sancționat disciplinar cu concedierea din poliție, achitarea compensațiilor bănești pentru concediile de odihnă anuale nefolosite și reținerea după caz a costului restant la echipament.

Drept temei pentru emiterea acestui ordin a servit ancheta de serviciu efectuată în urma raportului Centrului Național Anticorupție, potrivit căruia în perioada 23 octombrie 2014 – 08 aprilie 2015, a fost verificată respectarea de către agenții publici a obligațiilor și atribuțiilor de serviciu, precum și a regulilor de conduită.

Din ancheta de serviciu reiese că, Monacu Mircea a asistat la încălcările admise de către sergentul inferior de poliție Iacob Igor, a tănuit și nu a acționat în vederea înregistrării și constatării contravenției comise de către testorul de integritate.

Consideră reclamantul că, i-a fost încălcat grav dreptul la o investigație efectivă deoarece a fost lipsit de posibilitatea contestării rezultatelor testului de integritate profesională, fiind încălcat principiul prezumției nevinovăției.

Mai indică că, unica probă care a stat la baza emiterii ordinului cu privire la sancționare a constituit înregistrarea video prezentată de către Centru Național Anticorupție. Înregistrarea video a fost efectuată ca mijloc și metodă de fixare a testului de integritate profesională în baza prevederilor art. 12 alin. (3)-(6) din Legea nr. 325 din 23 decembrie 2012, care au fost declarate neconstituționale.

Solicită reclamantul, admiterea acțiunii, anularea ordinului nr. 338ef din 21 mai 2015, declararea ca fiind contrar legii testarea integrității profesionale ca act și operațiune precum și rezultatul testării, restabilirea în funcție, încasarea salariului pentru absența forțată de la lucru și radierea din cazierul judiciar.

Prin hotărârea Judecătoriei centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016, s-a respins apelul declarat de Monacu Mircea cu menținerea hotărârii Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015.

În favoarea soluției sale instanța de apel a indicat că, ordinul contestat a fost emis în urma anchetei de serviciu inițiată de Direcția inspectare efectiv a inspectoratului General de Poliție, în temeiul raportului emis de către Centru Național Anticorupție nr. 06/4-1455 din 17 aprilie 2015 privind rezultatele negative ale testării integrității profesionale înregistrat la Inspectoratul General de Poliție la data de 21 aprilie 2015.

Instanța de apel a concluzionat despre temeinicia concluziilor expuse de către instanța de fond, și anume că, Centrul Național Anticorupție este abilitat prin lege cu dreptul de a iniția testarea integrității profesionale a unor agenți publici, inclusiv a reclamantului. Conform raportului menționat Monacu Mircea nu a susținut testul integrității profesionale și anume a admis în activitatea sa acte de corupție, acte conexe corupției și fapte de comportament corupțional. Totodată, Monacu Mircea nu a fost eliberat din funcție prin prisma art. 16 alin. (1) și (2) din Legea privind testarea integrității profesionale, dar în temeiul art. 47 alin. (1) lit. k)

al Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului, adică pentru încălcări grave.

Instanța de apel a mai indicat că, lui Monacu Mircea i-a fost prezentată proba video în cadrul ședinței Comisiei disciplinare din 12 mai 2015, fapt confirmat prin semnătura acestuia, unde a depus explicații pe marginea acestei situații.

Invocând ilegalitatea deciziei instanței de apel, la data de 27 septembrie 2016, avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea, a contestat-o cu recurs, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016 și a hotărârii Judecătoriai Centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015, cu emiterea unei noi hotărâri prin care acțiunea să fie admisă integral.

În motivarea cererii de recurs a indicat că, în cadrul examinării cauzei în fond și în apel, instanței de judecată nu au fost prezentate probe ce ar confirma caracterul corupțional a lui Monacu Mircea, deoarece de către acesta nu a fost admis un asemenea comportament și nu i-au fost transmise careva surse financiare. Instanța de apel a ignorat hotărârea Curții Constituționale din 16 aprilie 2016. La examinarea cazului în speță, de către Inspectoratul Național de Patrulare al Inspectoratului General de Poliție, în calitate de angajator a admis o mulțime de încălcări a legislației în vigoare cât și încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului, ceea ce prin sine duce la nulitatea ordinului contestat.

Examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează următoarele.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 12 octombrie 2016, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa intimaților copia cererii de recurs declarată de avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței (f.d.205).

La data de 02 noiembrie 2016, reprezentantul Inspectoratului General de Poliție, Sergiu Malîi, a depus referință prin care a solicitat declararea ca fiind inadmisibilă cererea de recurs depusă de avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea. În cererea de recurs recurentul nu a invocat nici un temei care ar indica la ilegalitatea deciziei instanței de apel, ci și-a exprimat doar opiniile cu caracter subiectiv și nemulțumirea vizavi de soluția adoptată de instanța de apel și cea de fond.

La data de 08 noiembrie 2016, reprezentantul centrului Național Anticorupție, Pavalachi Tatiana, a depus referință în care a indicat că, cererea de

recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 din Codul de procedură civilă. Instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, complet și obiectiv, cu respectarea normelor de drept material și procedural.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, consideră că acesta este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 431 alin. (2) Cod de procedură civilă, asupra admisibilității recursului decide un complet din 3 judecători.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Din actele cauzei se constată că, decizia motivată a Curții de Apel Chișinău din 07 iunie 2016, a fost expediată în adresa participanților la proces la data de 27 iunie 2016 (f.d.182), iar cererea de recurs a fost depusă la data de 21 septembrie 2016. La materialele cauzei lipsesc careva date despre recepționarea acesteia. Prin urmare instanța de recurs consideră că recurentul s-a conformat prevederilor legale și a declarat în termen cererea de recurs.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin.(4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de către avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea împotriva deciziei instanței de apel, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă, or recurentul nu a invocat nici un temei ce ar indica asupra ilegalității deciziei instanței de apel.

Reieșind din prevederile art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin. (2), (3) și (4).

Verificând motivele de casare, invocate în cererea de recurs, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție atestă, că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanța a apreciat înscrisurile probatorii și a constatat circumstanțele cauzei. Astfel, cele invocate în

recurs nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate deoarece acestea țin de reaprecierea probelor, fapt care este inadmisibil în recurs.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Distinct de cele relatate, se reiterează că conform jurisprudenței degajate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului, recursurile trebuie să fie efective, adică să dispună de puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (speța Purcell c. Irlandei, decizia cu privire la admisibilitate din 16 aprilie 1991).

În circumstanțele sus relatate, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea, ca fiind inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a), art. 440 alin. (1) și alin. (11) din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d e c i d e:

Recursul declarat de avocatul Țapeș Artur, în interesele lui Monacu Mircea, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu

Judecătorii

Ion Druță

Nicolae Craiu